

Arrest

nr. 64 973 van 18 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2009 dient verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door:

F., M.(...) (R.R.:(...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 01.01.1962

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt bij M. D.(...) opgesteld op 19.10.2009, slaagt betrokkene er niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Betrokkene legt voor zijn ononderbroken verblijf volgende bewijsstukken voor: een -huurcontract van 28.03.2007 tot 28.03.2008, een 'attest begin activiteit loontrekkende' opgesteld op 02.03.2006, getuigenverklaringen die vermelden dat betrokkene hier is sinds winter of zomer 2007 en een 'beëindiging arbeidsovereenkomst met opzeggingsvergoeding' opgesteld op 08.06.2007. Deze stukken kunnen echter betrokkenes ononderbroken verblijf niet aantonen. Op het attest begin activiteit loontrekkende staan immers geen gegevens noch stempel van de werkgever waarbij het document niet controleerbaar is. Ook de beëindiging arbeidsovereenkomst' heeft geen gegevens over de werkgever en toont niet aan dat betrokkene in België verblijft sinds 31.03.2007, Verder komt de naam van betrokkene niet voor op het document waardoor wij niet kunnen uitmaken of dit document inderdaad gericht is aan betrokkene. De getuigenverklaringen die vermelden dat betrokkene hier is sinds de zomer en de winter van het jaar 2007 kunnen ook niet aanvaard worden aangezien deze niet aantonen dat betrokkene hier specifiek verblijft sinds 31.03.2007. Het huurcontract, als enige bewijs dat betrokkene hier zou zijn sinds 31.03.2007, kan ook niet aanvaard worden aangezien een huurcontract niet aantoont dat betrokkene ononderbroken in België verblijft sinds de datum van opstelling van het huurcontract. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering (hij staft zijn lokale verankering met een aanmelding bij het Huis van het Nederlands, een niveaubepaling Nederlands, een attest van werkbereidheid en met getuigenverklaringen). Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van ononderbroken verblijf in België sinds 31.03.2007. Betrokkenes integratie kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies van Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 12/12/2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (ononderbroken verblijf sinds begin 2007, artikel 8 EVRM, gen banden meer in het land van herkomst, geen financiële middelen voor de terugkeer, administratieve onmogelijkheid om naar het land van herkomst te reizen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 13 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van het hierboven vermelde motief. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Enig Middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, van de materiële motiveringsplicht, schending van de artikels 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M):

8.1.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag van verzoeker geweigerd omdat hij niet zou hebben aangetoond dat hij sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft.

8.1.2. De instructie dd. 19/07/2009 (instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet) werd na indiening van de aanvraag vernietigd door een arrest van de Raad van State dd. 11/12/2009. Niettemin kondigde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de in de richtlijn vermelde criteria loyaal te zullen blijven hanteren bij de beoordeling van aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet. De eigen richtlijnen kunnen als maatstaf worden genomen, zoniet zou dit een schending betekenen van het gelijkheidsbeginsel. Dit zou overigens ook manifest in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel. Hoe dan ook in de motivering van de bestreden beslissing legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit dat zij zich steunt en sterkt op voormelde instructies om haar beslissing te nemen.

De Dienst Vreemdelingenbetwistingen kan dan ook niet ernstig betwisten deze criteria verder in aanmerking te nemen bij hun beoordeling. Hoewel de instructies werden vernietigd, blijft de Dienst Vreemdelingenzaken deze toepassen en heeft ze deze foutief toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals algemeen bekend heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich geëngageerd om de richtlijn van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen, hetgeen net ten gunste is van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

8.1.3. De Dienst Vreemdelingenzaken besluit volkomen ten onrechte dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Deze instructie bepaalde onder meer:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die liet centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. (...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt,

hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Verzoeker voldeed wel degelijk aan alle gestelde voorwaarden. Verzoeker heeft degelijk en deugdelijk aangetoond dat hij sedert minstens 31.03.2007 ononderbroken in België verbleef. Door te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij ononderbroken in het rijk verblijft sedert voormelde datum, neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit dat kennelijk onredelijk is, rekening houdend met de dienstige stukken die werden overgemaakt.

Dat het absoluut onredelijk zou zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken om van verzoeker te vereisen dat hij aantoont dat hij elke dag in het Rijk verbleef sedert 31.03.2007, hetgeen uiteraard voor eender welk persoon feitelijk onmogelijk zou zijn. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de overgemaakte dienstige stukken, tot een conclusie komt die, getuigt van een onredelijk en onzorgvuldig besluit.

Verzoeker legde immers een huurcontract voor dat dateert van 28.03.2007, d.w.z. van voor de datum van 31.03.2007. Het kan dan ook moeilijk worden betwist dat verzoeker voor 31.03.2007 in België verbleef. Verzoeker overhandigde ook een attest van begin van activiteit loontrekkende daterend van 02.03.2006. Verder zijn er ook verklaringen van mensen die verklaren dat zij verzoeker sinds 2007 kennen. Daarnaast verwijst verzoeker ook naar de aanmelding bij het Huis van het Nederlands, niveaubepaling Nederlands en het attest van werkbereidheid.

Door te stellen dat de overgemaakte stukken, zogenaamd geen vaststaande zekerheid geven dat men daardoor ook een ononderbroken verblijf aantoont tot de indiening van zijn regularisatieaanvraag, handelt de Dienst Vreemdelingenzaken op een ontoelaatbare wijze en buiten de grenzen van de haar verleende discretionaire bevoegdheid. Immers als men aantoont dat men hier is vóór 31.03.2007, en gedurende verschillende tijdstippen daarna, en tijdens de controle van de wijkagent ter gelegenheid van de indiening van het regularisatieverzoek, moet men redelijkerwijze vermoeden, dat men ononderbroken in het land verbleef. Er anders over oordelen, zou er toe leiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, tot willekeur zou worden toegelaten. Verzoeker spreekt trouwens ook zo goed als perfect Nederlands. Hetgeen hij uiteraard heeft geleerd door ononderbroken in het rijk te verblijven.

8.1.4. Gelet op de instructie dd. 19/07/2009 moet worden vastgesteld dat verzoeker aan de bepalingen ervan voldoet. Verzoeker heeft sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België en hij maakte een kopie over van een arbeidscontract, van minstens één jaar, dat voorziet in een inkomen dat equivalent is aan het minimumloon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidnorm overschreden door geen rekening te willen houden met de overgemaakte dienstige stukken m.o.o. punt 2.8B van gemelde instructie. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van ongegrondverklaring van het verzoek 9bis vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruime vrienden- en kennissenkring.

Dat de weigering van verblijf van verzoeker niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, en niet beantwoordt aan een 'dwingende sociale noodzaak'.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds 5 jaar in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de

Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland.

De weigering van de regularisatieaanvraag is in casu een inmenging van het openbaar gezag in het familiale en privéleven van verzoekende partij. Door in te breken in het familiaal leven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn mensenrechten vermeld in artikel 8 EVRM. De belangen van de overheid wegen in casu niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Op grond van de boven vermelde feiten dient ook te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.1.7. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing ook het artikel 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 8 EVRM schromelijk schendt.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. In de mate waarin verzoeker in de aanhef van zijn enig middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, dient opgemerkt te worden dat onder “middel” moet worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel geschonden acht (RvS 29 november 2006, nr. 165 291; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 2 maart 2007, nr. 168 403). Verzoeker laat na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij voormeld beginsel geschonden acht. In de mate waarin de schending van voormeld beginsel wordt aangevoerd, is het enig middel bijgevolg onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst erop dat de in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde argumenten als onvoldoende worden bevonden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de vooropgestelde criteria. Verzoeker toont met zijn verzoekschrift ook duidelijk aan de motieven te kennen daar hij de motieven overneemt om zijn argumenten uiteen te zetten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat hij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.4. Verzoeker stelt verder dat *“de motieven van de bestreden beslissing het dictum [...] niet kunnen verantwoorden”* en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de staatssecretaris met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker betwist niet dat hij er in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, alsmede in het *“typeformulier regularisatieaanvraag”* waarvan zijn aanvraag vergezeld gaat, uitdrukkelijk om heeft verzocht toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald dat hij heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B van voornoemde instructie, doch voert aan dat de verwerende partij de criteria van voormelde instructie *“foutief (heeft) toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing”*. Met betrekking tot de genoemde instructie moet vooreerst worden vastgesteld wat volgt :

De instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten

worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor toepassing van voormeld criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Het komt verzoeker dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

Het bedoelde criterium luidt als volgt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)”

3.7. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk voldoet aan alle gestelde voorwaarden van voornoemd criterium 2.8B en stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de door hem overgemaakte dienstige stukken in het kader daarvan. Zo duidt hij erop dat hij op deugdelijke wijze meent te hebben aangetoond sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België te hebben verbleven. Het is volgens verzoeker absoluut onredelijk en feitelijk onmogelijk om van hem te vereisen aan te tonen dat hij elke dag sedert 31 maart 2007 in België verbleef. Hij benadrukt dat de door hem overgemaakte stukken, met name zijn huurcontract van 28 maart 2007, het attest *“begin van activiteit loontrekkende”* van 2 maart 2006, de getuigenverklaringen waarin wordt vermeldt dat verzoeker is gekend sinds respectievelijk de zomer en de winter van 2007, de aanmelding bij het Huis van het Nederlands van 9 november 2009, de niveaubepaling Nederlands van 10 november 2009 en zijn attest van werkbereidheid van 14 oktober 2009, alsmede het feit dat hij aanwezig was tijdens de woonstcontrole van de wijkagent naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, alle aantonen dat hij in België was vóór 31 maart 2007 en gedurende verschillende tijdstippen erna, zodat dan ook moeilijk kan worden betwist dat hij voor 31 maart 2007 in België verbleef en verwerende partij redelijkerwijs dient te vermoeden dat hij op ononderbroken wijze in België heeft verbleven. Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij *quasi* perfect Nederlands spreekt, hetgeen hij stelt te hebben geleerd door ononderbroken in België te verblijven. Daarnaast wijst hij erop dat hij een arbeidscontract van minstens één jaar heeft voorgelegd waarin wordt voorzien in een inkomen dat equivalent is aan het minimumloon.

Waar verzoeker stelt dat het absoluut onredelijk en feitelijk onmogelijk is om van hem te vereisen aan te tonen dat hij elke dag sedert 31 maart 2007 in België verbleef, moet worden opgemerkt dat geenszins wordt vereist dat verzoeker voor elke dag een bewijsstuk van zijn verblijf in België voorlegt, doch komt het in de eerste plaats aan de verwerende partij toe te oordelen of op een afdoende wijze werd bewezen dat hij op ononderbroken wijze in België heeft verbleven sinds 31 maart 2007.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog zich in wezen beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de door hem ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde stukken. Uit de motivering

van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze stukken, doch besloot dat deze elementen niet volstonden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Door deze passage weer te geven in de motivering van de bestreden beslissing geeft het bestuur te kennen dat zij deze elementen wel degelijk opgemerkt en gewogen heeft, doch dat deze niet weerhouden konden worden. Zoals reeds gesteld komt het aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij de afwijzing van zijn aanvraag, dan wel zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

De Raad is van oordeel dat verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat het huurcontract voorgelegd door verzoeker geen enkel bewijs vormt van een ononderbroken verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied sinds 31 maart 2007. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huurcontract een aanvang neemt op 28 maart 2007, doch reeds eindigt op 30 maart 2008. Verzoeker toont niet aan dat daar anders over zou moeten worden geoordeeld.

Wat betreft het door verzoeker opnieuw aangehaalde attest *“begin van activiteit loontrekkende”* van 2 maart 2006 stelt de Raad vast dat de stukken van het administratief dossier inderdaad leren dat hoegenaamd geen informatie over de werkgever wordt vermeld, zodat de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent, met name *“(…) Deze stukken kunnen echter betrokkenes ononderbroken verblijf niet aantonen. Op het attest begin activiteit loontrekkende staan immers geen gegevens noch stempel van de werkgever waarbij het document niet controleerbaar is”*, worden gesteund door het dossier en evenmin als kennelijk onredelijk kunnen worden bestempeld.

Wat betreft de getuigenverklaringen dient samen met de verwerende partij opgemerkt te worden dat deze slechts vermelden dat verzoeker gekend is in België sinds de zomer en de winter van 2007. Dergelijke aangebrachte verklaringen van derden tonen evenmin een ononderbroken verblijf op het grondgebied specifiek sedert 31 maart 2007 aan. Ook deze vaststellingen van de verwerende partij worden gesteund door de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker nog verwijst naar de door hem voorgelegde aanmelding bij het Huis van het Nederlands van 9 november 2009, de niveaubepaling Nederlands van 10 november 2009 en zijn attest van werkbereidheid van 14 oktober 2009, alsmede naar het feit dat hij aanwezig was tijdens de woonstcontrole van de wijkagent naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en *quasi* perfect Nederlands spreekt, ziet de Raad niet in hoe deze stukken en deze omstandigheid het ononderbroken verblijf in België sedert minstens 31 maart 2007 zouden kunnen aantonen.

Verzoekers betoog omsluit geen enkel element dat de concrete argumentatie van verwerende partij met betrekking tot de door hem overgelegde bewijsstukken weerlegt. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt op welke elementen die hij zou hebben aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwerende partij niet heeft geantwoord.

3.8. De aangevoerde kritiek in de uiteenzetting van het middel geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad onderzoekt, zoals reeds gesteld, of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, hetgeen *in casu* op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt. In de mate waarin verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, dient te worden benadrukt dat dit niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad.

3.9. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot het besluit is gekomen dat hij niet beschikte over een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Het feit dat verzoeker een arbeidscontract heeft voorgelegd doet daaraan geen afbreuk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.11. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.12. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.13. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.14. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.16. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In het dossier bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. *In casu*, gelet op het feit dat verzoeker nooit eerder werd gemachtigd tot verblijf, moet worden nagegaan of er een positieve verplichting bestaat voor de Belgische autoriteiten, aan de hand van de fair-balancetoets.

3.17. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging ervan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft, zoals reeds gesteld, niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen werd en in deze omstandigheden kan niet gesproken worden van een inmenging in het privéleven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De gegevens waarnaar verzoeker verwijst -het feit dat hij reeds vijf jaar in België woont, volkomen geïntegreerd is in de Belgische samenleving, Nederlands spreekt en de Belgische normen en waarden deelt- laten niet toe te concluderen dat er elementen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Hij beperkt zich voorts tot het poneren van de stelling dat hij niets meer verloren heeft in zijn thuisland, zonder meer. Deze niet beargumenteerde bewering kan uiteraard niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker zijn privéleven niet elders zou kunnen verderzetten. Gelet op deze vaststelling kan dan ook niet besloten worden dat er in voorliggende zaak enige positieve verplichting, afgeleid uit artikel 8 van het EVRM, op de verwerende partij zou rusten om een verblijfsmachtiging aan verzoeker toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

3.18. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wordt opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking van het enig middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Het bedoelde middelonderdeel kan derhalve niet worden aangenomen.

3.10. Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op de bovenstaande uiteenzetting stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat de verwerende partij de beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding, noch dat zij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid. Het middelonderdeel is niet gegrond.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. WIJNANTS